

[Hans Knudsen.]

skatten. Dette gælder til eksempel for for-tjenester ved salg af goodwill, patentret, kunstnerret og flere andre lignende indkomstformer.

Endelig er der beløb, der nu er helt skattefri, godtgørelse ved fratrædelse af stilling, men sådanne godtgørelser beskattes dog fuldt ud, hvis beløbet skal opfattes som et tillæg til den løn, man har oppe-båret. Jeg behøver vist ikke at sige, at det ofte er yderst vanskeligt at afgøre, om en sådan udbetaling er det ene eller det andet, altså om den skal beskattes helt op til 70-80 pct. eller slet ikke.

Det er disse urimelige forskelsbehandlinger, de foreliggende lovforslag tager sigte på at komme bort fra, og urimelighederne er jo ikke afhjulpet, blot fordi man som ved goodwill kun beskatter halvdelen. Selv denne halvdel bliver jo meget forskelligt behandlet dels i forhold til den normal-indkomst, den skal lægges oven på, dels i forhold til, hvordan man nu er i stand til at udnytte skattefradraget det næstfølgende år.

Ja, det kunne være fristende at fordybe sig i flere eksempler, men jeg skal afstå herfra. En ting er man jo klar over, og det er, at en væsentlig årsag til den nuværende uheldige beskatningsform er at finde i progressionen i indkomstbeskatningen, den progression, der er helt meningsløs for den kommunale beskatnings vedkommende, fordi den er sådan dér, at den pludselig standser et eller andet sted omkring 15 000—18 000 kr. for så at gå den modsatte vej. Var det så ikke mere konsekvent, om man ændrede hele indkomstbeskatningen, så vi i stedet for progressionen nåede frem til den faste skatteprocent? Jo, naturligvis var det den bedste ordning. Den højtærede finansminister har foreslået det gentagne gange i sit skatterefor-mforslag, og jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg meget gerne så, at de tanker, som den højtærede finansminister fremsatte fornylig i tidsskriftet Verdens Gang, kunne vinde

så megen tilslutning, at vi kunne få et regeringsforslag herom. Men jeg erkender, som jeg også har gjort det før, at det ikke er aktuelt i øjeblikket. Derimod må det være aktuelt at indføre den faste skatteprocent for de tilfælde, der omfattes af de to foreliggende lovforslag. Det er ikke nye principper, der bliver knæsat. Vi har jo allerede beskatning med faste procenter, når det drejer sig om visse lotterigevinster til eksempel. Det startede, så vidt jeg husker, med en fast beskatningsprocent for klasselotteriets gevinster, og det blev senere udvidet til at gælde adskillige andre gevinster. Her mødte det, så vidt jeg erindrer, ikke nogen modstand. Senere kunne man i det skatterefor-mforslag, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen på den venstre-konservative regerings vegne fremsatte i marts 1953, finde lignende engangsbeskatninger foreslået, nøjagtigt på samme måde som i disse forslag, med en fast skatteprocent, som for øvrigt ikke var lavere end det, der her foreslås, fordi man dengang, så vidt jeg har forstået det, ikke tog den fælleskommunale skat og kommuneskatten i betragtning.

Det er altså ikke noget nyt princip, der foreslås indført, og jeg går ud fra, at det, at venstre og de konservative har erklæret sig rede til at forhandle om lovforslagene, må forstås sådan, at de ikke kategorisk afviser disses hovedprincip. Hvis det skulle være tilfældet, håber jeg, at der alligevel er et folketingsflertal, som vil gennemføre det; men jeg så meget gerne, at de foreliggende lovforslag, som ligger ret nær op ad, hvad vi sædvanligvis gennemfører i ligningsloven — selv om de måske kan siges at være noget mere omfattende — ligesom ligningsloven kunne gennemføres af et nogenlunde enigt folketing.

Ved disse lovforslag går vi bort fra den ulige beskatning, som jeg allerede har skildret, og over til en 25 pct.s beskatning én gang for alle af visse former for forsikringsudbetalinger og 30 pct.s beskatning af engangsydelser. Nu kan det naturligvis